

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2019, čj. 3 A 30/2019-30,

t a k t o :

- I. Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se u městského soudu domáhá ochrany proti nečinnosti Vězeňské služby ČR, Věznice Oráčov, která podle žaloby nerozhodla ve věci jeho žádosti o poskytnutí informace a snažila se přenést informační povinnost na svůj nadřízený orgán. Společně s žalobou podal žalobce také žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce. Městský soud ve výroku I. usnesení uvedeného v záhlaví nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků a ve výroku II. zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Uvedl, že se domáhal svých ústavně zaručených politických práv na informace o činnosti žalované a o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků požádal v postavení osoby se zdravotním postižením. Napadené usnesení mu odepírá soudní ochranu.

[3] Také v řízení o kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. K této žádosti NSS sděluje, že podáním

kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí městského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Usnesení o neosvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce nepochybně je takovým procesním rozhodnutím. Stěžovatele tedy netíží poplatková povinnost. Obdobné závěry dovedl rozšířený senát v citovaném rozhodnutí i ve vztahu k povinnosti být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Z kasační stížnosti v této věci jsou zřejmé důvody, pro které ji stěžovatel podal; proto není třeba trvat na tom, aby byl zastoupen advokátem (výrok I tohoto rozsudku).

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoli za řízení odejme, popř. i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popř. neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.*

[6] Již městský soud přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS, podle kterého platí, že „[i] když účastník je nemajetný, takže by zásadně bylo namíste přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodíní odeprít, a to zejména pro povahu sporu či sporů, které účastník vede. O výše uvedený případ se může jednat, vede-li účastník s různými veřejnými institucemi množství sporů týkajících se poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, které často pokračují jako spory soudní, a přitom nejde o spory mající vztah k podstatným okolnostem účastnickovy životní sféry (netýkají se, a to ani nepřímě, účastnickova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí, nýbrž jde o spory vyvolané účastnickovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí)“.

[7] V dané věci se stěžovatel domáhal poskytnutí souboru informací podle informačního zákona. Požadované informace se týkaly uplatňování Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením a Listiny základních práv Evropské unie, stížností a soudních sporů v oblasti péče o tělesně postižené v letech 2009 až 2017, technické specifikace dopravních prostředků pro nemocné vězněné osoby, počtu vězňů k 1. 6. 2018 s invaliditou, vnitřních předpisů pro pomoc vězněným osobám, počtu osob zdravotnického personálu, identifikace osob odpovědných za stavební řešení bezbariérových úprav, metodiky zařazování vězněných s poruchou chování apod. Je třeba zmínit, že požadované informace se vztahovaly k vězeňskému zařízení - Věznice Oráčov, v němž se stěžovatel nenachází a ani netvrdí, že by mu hrozilo přemístění do takového zařízení (srov. nedávný rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 As 119/2019-15, bod 10).

[8] NSS souhlasí s městským soudem, že ze stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků neplyne, že by požadované informace měly jakýkoliv vztah

pokračování

k podstatným okolnostem jeho života. Naopak jde o spory zřejmě vyvolané stěžovatelovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Nadto je městskému soudu i NSS z jejich úřední činnosti známo, že stěžovatel vede s žalovanou (resp. různými vězeňskými zařízeními) množství „sporů“ týkajících se poskytování informací dle informačního zákona, které často pokračují před soudy. Taková řízení má stěžovatel plné právo vést, dává-li mu objektivní právo procesní možnosti tak činit (a nejde-li o šikanózní jednání nebo jiné zneužití veřejných práv). Není však důvod, aby náklady na vedení těchto řízení za stěžovatele nesl stát formou osvobození od soudních poplatků. Osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím osobám s nízkými příjmy vést bezplatně řízení podle své libosti. Jeho úkolem je zajistit, aby osobám, které nemají dostatek prostředků a u nichž je namístě, aby soudní řízení vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životních okolností), nebránil nedostatek prostředků v účinné soudní ochraně. Takovou povahu však nyní vedené řízení nemá. Jelikož stěžovatel „vrší“ správní a soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů či postup správních orgánů, přestože v právně totožných věcech stěžovatele již byl pravomocně vysloven závazný názor NSS), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu, je podle NSS správné, aby stěžovatel vedl soudní řízení s vědomím jeho nákladů a aby uhradil soudní poplatek (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2012, čj. 6 Ans 14/2012-11).

[9] Vzhledem k popsaným okolnostem nepostupoval městský soud v rozporu s právními předpisy, pokud učinil závěr, že je namístě stěžovateli výjimečně odeprít osvobození od soudních poplatků, a to v plné výši.

[10] Protože stěžovatel nesplnil předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nemohl mu být ani ustanoven zástupce pro řízení o žalobě (§ 35 odst. 10 věta první s. ř. s.). V řízení o žalobě nadto není zastoupení advokátem povinné (pro úplnost srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, čj. 1 As 197/2015-19). Městský soud tedy nepochybil tím, že stěžovateli neustanovil zástupce z řad advokátů.

[11] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[12] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu